

Gillian Harvey

Měsíc u Provence

nakladatelství
BOURDON

*Měsíc
v
Provence*

Gillian Harvey

Měsíc u Provence

 nakladatelství
BOURDON

A MONTH IN PROVENCE

Copyright © Gillian Harvey

Všechna práva vyhrazena.

V českém jazyce vychází po dohodě

s Rights People, London

Návrh obálky © Jiří Dvorský

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Alena Byrne, 2024

ISBN 978-80-7611-188-2

Na památku Katherine Harvey

1957–2023

Zářícímu světlu

1

Nicky pustila těžký kufr na zem, při dopadu se rozvířil malý obláček prachu. Pomalu odlepovala ztuhlé prsty od držadla, měla je doruda otačené, jak zavazadlo vlekla po dvou schodištích do patra. Ale je tady. Je vážně *tady!*

Euforie z toho, že sem skutečně dorazila, najednou ustoupila únavě a Nicky ztěžka usedla na postel a vytáhla mobil, aby Jenny oznámila, že to zvládla.

„Takže! Jsem v Provence!“ oznámila, jakmile Jenny hovor přijala.

„A?“

„A co?“

„A,“ zopakovala kamarádka trpělivě. „Jaké to tam je? Myslíš, že s tím dokážeš něco udělat?“

Nicky cítila, jak se o telefon odráží její teplý lepkavý dech. Rozhlédla se po ohromném pokoji – dřevěná prkna na podlaze plné suků a prasklinek, fádni, léty vybledlé květované tapety, prastaré pavučiny vytvářející v rozích přízračné sítě. Do okna s bzučením narážela masařka. S mobilem stále přitisknutým k uchu Nicky přešla k oknu a prudce ho otevřela dokořán.

Po několika neúspěšných pokusech moucha našla cestu ven a prudce vylétla vzhůru k jasnému nebi.

A Nicky si přitom představila, jak využívá tuhle příležitost – a učí se také létat vysoko vzhůru. *Mohla bych být úplně jako ty*, napadlo ji, zatímco sledovala, jak černá tečka rychle mizí k obzoru.

Vážně si zrovna vzala masařku za svůj životní vzor?

„No, myslím, že jo. Aspoň doufám...“ Přejela dlaní po parapetu okna a vzápětí toho zalitovala. „Je to nádherný dům – ale rozhodně potřebuje lehce oprášit.“

„Ale prosím tě, trochu prachu, ty naděláš. Nic, co by nespravilo pár máchnutí vlhkým hadrem.“

„Když to říkáš.“

„Ale co ta postel s nebesy!“

„No.“ Nicky hleděla na ohromnou postel a při představě, jak si v ní udělá pohodlí, se cítila trochu nepatřičně. „Hele, je to pořádné sousto. A udělám, co bude v mých silách. Jen... doufám, že to nezvorám.“

„Blázníš?“ uchechtla se Jenny nahlas. „Nicky, ty jsi ta nejschopnější ženská, kterou znám. Většina lidí by se – po tom... no, po tom všem, co se stalo, úplně sesypala. Ale ty jsi dřela jako kůň a starala se o holky. A koukni se teď na sebe! Máš dvě dcery, které stojí na vlastních nohou. Proboha, vždyť Chloe má svůj vlastní start-up a Amy, když teda zrovna nerodí rozkošná vnoučátka, běhá ve volném čase ty svoje zatracené maratony... Klidně se vsadím, že není nic, co bys nedokázala udělat, když se budeš snažit.“

„Nic, co bych nedokázala udělat?“

„Nic.“

„Možná snad kromě toho udělat provaz?“ Nicky si vybavila trošku náročnější lekce jógy, na kterou spolu s Jenny před časem chodily.

„Nesmysl, provaz se přeceňuje. Ve skutečnosti po něm touží pouze učitelé jógy a úchylové na Tinderu. To patří do osmdesátek.“

„Máš pravdu,“ řekla Nicky a cítila, že se začíná usmívat. „Mám tohle... teda aspoň... si to myslím.“

„A já to *vím!*“ V Jennyině hlase byl také znatelný úsměv. „A to neříkám jen tak. Nenavrhl bych ti to, kdybych si nemyslela, že na to máš. Tohle je tvoje druhá šance, Nicky. Příležitost zazářit. Nemyslíš si, že si to zasloužíš?“

„Díky,“ usmála se Nicky. „No, myslím, že budeme obě muset doufat, že máš pravdu.“ Když hovor ukončila, zahledla se na svůj matný odraz v malém okně. Jakýsi přelud její hlavy a těla překrýval francouzský venkov, mozaiku zelené a hnědé a – v dálce – záplavu zářivě žlutých slunečnic. Včera St Albans. Dnes Provence. Zítřka celý svět, řekla si v duchu.

Možná, možná to nakonec bude super.

Nemohla se dočkat, až si prohlédne zbytek domu a pochopí, do čeho se to přesně nechala uvrtnat, jenomže majitel, nějaký Robert, tu nebyl, aby ji přivítal, což Nicky frustrovalo. Dveře jí otevřel soused, oháněl se klíčem a ukázal jí, jak se dostane do svého pokoje. „Monsieur Robert, on říká, že se omlouvat,“ oznámil Nicky postarší muž posmutnělým hlasem, „ale brzy přijít, jo?“

To nebylo úplně přesně přivítání, jaké očekávala. „Jistě,“ řekla si sama pro sebe, zatímco vlekla kufr po dřevěných schodech přes dvě patra až nahoru do podkroví. „To slavná hoteliérka a televizní hvězda Alex Polizzi si asi s podobnými věcmi lámat hlavu nemusí,“ mumlala si pro sebe.

Když Nicky poprvé vstoupila do kamenné budovy, kterou dosud viděla jen na obrazovce, maličko zaváhala. V materiálech, které

dostala, byl penzion po vzoru B&B popsán jako „překrásný *chambre d'hôte* v srdci prosluněné Provence“. A možná že tomu kdysi tak bývalo. Popis ale zjevně sepsal někdo s vadou zraku anebo byl opsán z brožury napsané před deseti lety.

Bude muset naplno využít veškerý svůj dlouho dřímající designérský um, aby to tu proměnila. A doufala, že si neukousla příliš velké sousto.

Položila mobil na stůl, vstala, přičemž zavržala buď postel, nebo její kyčel, a přešla k starožitnému prádelníku, na kterém byl připravený podnos s maličkou kouřově modrou rychlovarnou konvicí a rozkošným porcelánovým hrníčkem s podšálkem. Vedle hrníčku stál košíček s kořeněnými sušenkami a několika čtverečky hořké čokolády, každý kousek úhledně zabalený v celofánu s logem, o kterém usoudila, že musí patřit nějaké místní cukrárně. Možná že ten Robert nakonec nebude tak hrozný hostitel.

„No, Steve,“ oznámila prázdnému pokoji, zatímco se konvice se zachvěním probírala k životu. „To by mě zajímalo, co bys tomu všemu řekl.“

2

Když jí Jenny před dvěma týdny zatelefonovala, aby si zašly na kafe a na dort, neočekávala Nicky od setkání nic víc než dávku kofeinu a hodinovou přednášku o Jennyině manželu Jacobovi a jeho zjevné neschopnosti buď dávat záchodové prkénko dolů, nebo netrefovat kýžený cíl.

Ale téměř okamžitě po příchodu věděla, že se něco děje. Zaprvé Jenny, která notoricky chodila pozdě, dorazila jako první. A zadruhé nebylo přes dvě ohromné sklenice s horkou čokoládou se šlehačkou a hromadu muffinů, který Jenny navršila na stole, kamarádku téměř vidět.

„Co se děje?“ zeptala se opatrně, zatímco si prohlížela sladkosti naskládané mezi nimi.

„Potřebuju tě požádat o velkou laskavost,“ řekla Jenny a odhodila si pramen blondatých vlasů přes rameno. Vlasy se jí jako vždy poslušně rozprostřely po zádech v dokonalém vějíři, jako by k tomu byly vycvičené.

„Proboha – cos provedla tentokrát?“ Nicky si odsunula židli, zabodla do přítelkyně naoko zlý pohled a stáhla si své rozčuchanější a nepoddajnější vlasy do culíku. „Ne, nic neříkej. Nabořilas Jacobovo

milované MG? Ne, počkat. Vstoupila jsi do nějaké sekty a potřebuješ, abych jim tě vyrvala ze spárů?“

„Proč předpokládáš, že jsem něco provedla?“ opáčila Jenny koketně a nevinně zamrkala.

Nicky jí uštědřila významný pohled. „Na mě tohle mrkání nezabírá, pamatuješ?“ prohodila.

„No jo, jasně, já zapoměla, žeš vychovala dvě holky,“ zažertovala Jenny. „Každopádně se ale tentokrát, projednou, mylíš. Možná bych tomu neměla říkat laskavost. Dovol mi to přeformulovat. Ráda bych ti nabídla něco jako životní příležitost.“

„Proč mě to znervózňuje ještě víc?“ zeptala se Nicky, zazubila se, ulomila si velký kus z jednoho muffinu a strčila si ho do pusy.

Jenny se usmála. „Vlastně je to... no vlastně to je vážně docela suprový.“

„Pokračuj...“ Nicky se naklonila dopředu a uchopila sklenici s čokoládou.

„No, víš přece, na jakém projektu teď zrovna dělám...“

„Máš na mysli tu reality show *Spaste moji duši, koupil jsem si penzion v Evropě a vůbec netuším, co si s tím mám počít?*“

„Myslím, že zjistíš, že se to jmenuje *Velkolepá proměna chátrajících penzionů*, opravila ji kamarádka a předstírala, že se jí to dotklo. „To zní daleko zajímavěji, nemyslíš?“

„Tak jo. To je ten pořad, ve kterém po celé Evropě proměňujete všelijaké penziony, které provozují Britové a moc jim to nejde.“

„No, pro začátek jen ve Francii. Ale pokud se to ujme – bude to velký.“

„Hm... dobře. Řekněme,“ pronesla Nicky a dala si do pusy lžičku šlehačky, „že jsi to *možná* zmínila, tak jednou, *možná* dvakrát.“

Pořad měl být – jak to Jenny sama vyjádřila – vrcholem její kariéry. Odborníci z oboru v něm měli od základů proměňovat různé chátrající hotýlky a penziony rozeseté po celé Francii.

Porota odhlasuje, který projekt podle ní prošel „nejlepší proměnou“, a ten potom získá peněžní odměnu, zatímco daný „odborník“ si udělá jméno a jeho či její kariéra vyletí až do stratosféry. Jenny, výkonná televizní manažerka, se tu myšlenku snažila protlačit celá léta, ale bezúspěšně. Až když projekt převzal mladý agilní manažer, dostal její nápad zelenou.

„Tak vidíš,“ řekla, zatímco Nicky vyprávěla, že se to konečně rozjelo. „Říká se, že když se něco zdá být zastaralé a dostatečně dlouho počkáš, zase to vejde do módy.“

„Zejména v případě někoho, kdo se narodil až po miléniu, jako Nathaniel.“

„Přesně tak. Ze starého se stane nové nové.“

„No a jeden z těch odborníků je Hamish z pořadu *Jak si zkrášlit domek u bazénu*,“ pokračovala Jenny, „znáš ho?“

„Toho magora?“

„Sice upřednostňujeme výraz výstřední osobnost... ale jo, toho magora. Takže jsem se s ním domluvila, že bude dělat na jedné z těch nemovitostí, a on si vzápětí zlomil zatracenou hnátu.“

„Jau, chudák.“

„Chudák? Pitomec je to. Patrně někde v Liverpoolu uklouznul na nějakém lepkavém tanečním parketu a museli ho pak v podstatě seškrábnout špachtlí.“

„To je nechutný.“

„Jo, to je.“

„A nezdá se, že bys nějak zvlášť projevovala soucit.“

„Taky že žádný necítím,“ odvětila Jenny a odložila lžičku. „Ten zatracenej pitomec s tím svým tanečním výstupem ohrozil celý projekt!“

„Ale no tak, Jenny.“

„Já vím.“

„Vždy s nadhledem.“

„Já vím. To je jeden z mých mnoha půvabů.“

Usmály se na sebe.

„No a o jakou laskavost tedy jde?“ zeptala se Nicky nakonec. „Já polámané kosti operovat neumím, pokud máš na mysli tohle.“

„Takže, mluvila jsem se šéfem a zjevně potřebujeme místo Hamishe sehnat někoho jiného, a to sakra rychle... no a zničehonic přišla řeč na tebe!“

„Na mě?“

„Ano.“

„Jen tak *zničehonic*?“

„No dobře, řekla jsem mu, že znám jednu vynikající interiérovou návrhářku a obchodní poradkyni v jednom, s vytríbeným vkusem, a zeptala se, jestli by tě nevzal.“

„Cože jsi... udělala?“ Nicky přišlo, že se realita kolem ní mění, jako by se najednou ocitla ve snu. Tohle musí být nějaký vtíp.

„Každopádně ho to nadchlo a dal mi,“ oznamovala Jenny, „ze-lenou.“

„Já... já...“

„Takže je to tvoje!“ zakončila to Jenny a rozhodně kývla hlavou.

„Moje?“

„Jako že převzmeš roli interiérové designérky a všestranně nadané obchodní poradkyně pořadu!“ Jenny se vítězoslavně zazubila a nacpala si vidličkou do úst ohromný kus čokoládového muffinu. Oči

jí hrály, jako by očekávala, že Nicky vyskočí na stůl a dá se radostně do tance. „Jen si to představ, budeš další Alex Polizzi.“

„Kdože?“

„Tu přece znáš! Dělá inspektorku hotelů. Prohlíží prostěradla a vytahuje vlasy z odtoků sprchových koutů.“

„Vážně?“ Nicky málem vyprskla horkou čokoládu Jenny do obličeje. „Ty chceš, abych to převzala po Hamishi Clark-Robertsonovi?“

„No... jo.“

„A nestraší ti náhodou ve věži?“ Nicky cítila, jak jí nad horním rtem vyrazily krůpěje potu, a otřela si ho. „Nemám žádné zkušenosti. Nikdo mě nezná... Nikdy jsem... Já prostě...“

„Ne, poslouchej. Vyslechni mě. Pořad uvádí úžasný Ryan Camberwell a bude se v něm prezentovat celá řada různých penzionů. Každý bude mít na starost nějaký odborník. Někteří z nich jsou hodně známí, někteří... no, méně známí. Dostaneš svůj penzion a tvým úkolem nebude nic jiného než tam zajet, ohrnovat nos nad koberci, radit jim, aby zvedli ceny a osekali náklady a takové ty věci. Dostaneš rozpočet, abys tam mohla udělat pár dekorativních úprav – trochu to vyfešákovala – a pomohla jim to pořádně rozjet.“

„Ale vždyť...“

„To je tvoje práce snů!“

„Možná kdysi. Ale víš... Nedělala jsem...“ Nicky nedokončila větu. Jenny sama moc dobře věděla, jak a proč se její kariérní ambice změnily.

Jenny se k ní naklonila blíž, v očích měla najednou vážný výraz. „Přesně! Je to příležitost, o které jsi kdysi snila.“

„To je,“ řekla Nicky a cítila, jak jí na čele vyráží pot. „To ano, jenže...“

„A nevytahuj nějaký nesmysly o tom, že jsi moc stará,“ dodala Jenny a zašklebila se. „Typická babička zrovna nejsi.“

„Já se,“ začala Nicky, „nechystala říct něco o tom, že jsem stará.“ Ač byla ve svých devětačtyřiceti o pouhé dva roky starší než Jenny, nedávno přivítala své první vnouče.

„Tak fajn. Nemyslela jsem si, že jsi připravena koupit si běžový baloňák a tašku na kolečkách.“

„To nejsem.“

„Nebo natáčky.“

„No, nějaké natáčky,“ zazubila se Nicky, „vlastně mám. Ale kloním se spíš k instagramové influencerce než k surfařce na internetu s modro-stříbrným přelivem.“

„Tak to ráda slyším.“

„Co tím chci ale říct, internet přece přetéká designovými guru a experty v oboru – proč nechceš jednoho z nich?“

„Ale prosím tě,“ řekla Jenny a obrátila oči v sloup. „Jasně, mohla jsem někoho najít na sociálních sítích. Jenomže víš ty co? Měli by něco, co ty nemáš.“

„Přesně tak.“ I když přesně to si Nicky sama říkala, při vyslovení svých nedostatků pocítila lehké zklamání. „Zkušenost. Prozíravost.“

„Ne. *Přílišnou sebejistotu.* Do háje, holka, ty jsi interiérový design vystudovala a máš zkušeností v oboru na rozdávání. Odmítám přijmout zápornou odpověď. Dneska mají všichni online *plnou* pusou prázdných řečí. Vemluví se na pozici generálního ředitele s maturitou ze tří předmětů a třemi kouzelnými oříšky. Ale nemají opravdové znalosti, umí jen přesvědčivě mluvit. Zato ty...“

„Já?“

„Ano! Zlato, kdybys mi kdysi nepomohla s mojí novou kuchyní, skončila bych s těmi hnusnými laminátovými skříňkami, kterými jsem tehdy byla úplně posedlá.“

„No, to... asi jo.“

„Žádné asi, zlato. No tak, kam se poděl ten vzkvétající designérský duch?“

„Myslím, že tyhle sny jsem opustila před deseti lety,“ řekla Nicky a vzpomněla si na všechny ty vzorníky materiálů, momentálně uložené na půdě. Vybledlé sny. „Dny rozkvětu jsou tytam. Teď je to spíš o odkvetlých lístcích.“

„Neblázni,“ opáčila Jenny. „Prostě sis jen dala pauzu, to je celé. Odkvetlé lístky ostatně uvolňují cestu pro nové výhonky, tak mi to alespoň tvrdí kamarádi zahrádkáři.“

Nicky si pobaveně odfrkla. „Ale prosím tě, to jako vážně?“

„Stačí kapka hnojiva a – šup!“

„A to hnojivo má být...?“

„Díváš se na něj,“ prohlásila Jenny vítězoslavně.

Bylo těžké se nerozesmát. „Zrovna ses doslova přirovnala ke hnoji,“ řekla Nicky. „Tý mě na tu práci musíš vážně moc chtít.“

„Pochopitelně že chci.“

„Ale moje dovednosti – to, co z nich zbývá... Nejsm si jistá, že splní očekávání, že to bude to pravé ořechové.“

„Zlato,“ prohlásila Jenny. „Tý jsi to pravé ořechové. To ty jsi ten ořech.“

„Já?“

„Ano, ty.“

„A to je... dobře?! Chci říct: ořech? Měla bych vážně... usilovat o to, stát se ořechem?“

„Jistě. Jen si to představ! Zaválíš a může z tebe být proslulá interiérová designérka jako takový Laurence Llewelyn-Bowen z televizního pořadu *Changing Rooms*.“

„Nejsem si jistá, jestli je zrovna tohle kompliment.“

„Dobře, tak teda někdo víc sexy. Odpověď St Albans na Kelly Hoppen z *Dragon's Den*. Míň knírů a víc fantastických lodiček!“

Daly se do smíchu. Nicky se napila horké čokolády, aby získala čas na přemýšlení. „Takže,“ řekla nakonec. „Pokud ti prokážu tuhle laskavost...“

„Chceš říct, chopíš se téhle příležitosti.“

„Dobře, ano, *příležitosti*. Řekněme, že to prostě vezmu. Kdy to začne? Kolik mám času na přípravu?“ Bude si potřebovat udělat průzkum, zkontrolovat staré pořady o prodeji nemovitostí, dostat nějaké nápady ohledně toho, co by měla dělat.

Jenny v tu ránu začala zajímat poleva na jednom z muffinů. „No... vlastně se ten projekt spouští za dva dny.“

„Cože? Dva dny? Ty jsi vážně *cvok!* Mám práci... a...“

„Já vím,“ Jennyina ruka se pomalu sunula po stole jako šperky ověšená kobra a pak pevně stiskla Nicky dlaň. „Ale já potřebuju někoho, komu věřím... někoho, kdo má všechno, co je potřeba... kamarádka.“ Její modré oči obtažené černou linkou se upřeně zahleděly do Nickyinych.

„Já nemůžu...“

„A víš ty co, říkala jsem si taky, no, že už je sakra načase, abys udělala něco *sama pro sebe*,“ dodala přítelkyně příměji.

„Cože?“

„No, byla jsi úžasná. Chci říct, vážně naprosto skvělá. Kdyby bylo po mém, natočili bychom dokument o tobě a o tom, jak silná jsi byla

od... Stevea. Myslím to tak, že já bych se totálně sesypala! Ale ty? Ty jsi naprostá inspirace!“

„Díky. Myslím...?“

„A nemyslíš si, že teď je řada na tobě?“

Nicky si povzdechla. „Podívej, zní to úžasně,“ řekla, zvedla už lehce vystydlou čokoládu a usrkla si. Ale dva dny – to prostě nejde... a na jak je to dlouho?“

„Na měsíc.“

„Měsíc! No, tak to nejde, nemůžu se vykašlat na svého zaměstnavatele...“

„To už jsem zařídila,“ přerušila ji nadšeně Jenny.

„Cože?“

Jennyin úsměv trošičku povadl. „No, mluvila jsem s tvým šéfem... zaplatíme samozřejmě za tvůj zástup. Děláš jen na částečný úvazek, tak to nebude zase tak drahý. A...“ Když si Jenny všimla, jak se na ni kamarádka upřeně dívá, odmlčela se.

„Pěkná troufalost,“ povytáhla Nicky jedno obočí.

„Znáš mě! Já nikdy s ničím moc neotálím. A dobře víš, že si to zasloužíš, Nicky, vážně.“

Okamžik se na sebe jen tak dívaly.

„Co když to úplně zvorám?“ špitla Nicky.

„Nezvoráš.“

„Co když budu mít před kamerou trému a nevypravím ze sebe ani slovo?“

„Nebudeš. Ostatně uvádí to Ryan Camberwell, připraví tě na to.“

Nicky se odmlčela, okraj skleničky opřený o spodní ret. Co může ztratit? Práce počká, než se vrátí. Drobnému podnikateli by asi poradit zvládla. Kamery budou... no, chvíli to potrvá, než si zvykne.

Ale Jenny měla pravdu – před Stevem... měla sny. Možná ne o slávě v televizi, ale rozhodně o úspěchu. A místo toho sledovala, jak její nejlepší kamarádka šplhá po kariérním žebříčku různých televizních společností, zatímco ona vychovávala dcery s platem za poloviční úvazek. A bylo to v pořádku. Byla to správná věc. Ale možná přišel čas zkusit něco jiného.

„Tak jo... já to беру!“ Jen stěží dokázala uvěřit, že ta slova opravdu vyšla z jejích úst.

„Jo!“ zaradovala se Jenny a vítězoslavně vyloupila druhý muffin z papírového košíčku. „A díkybohu!“

„Proč díkybohu?“

„No, protože už jsem šéfovi oznámila, že souhlasíš.“

3

Když se k ní na konci uličky otočil a pohlédli si do očí, museli oba přemáhat smích. Přišlo jim to komické – ona v bílých šatech a on v obleku, který si – z otcova donucení – vypůjčil. Kdyby bylo po jejich, měli by rychlý obřad na úřadě a potom oběd v místní restauraci. Ale jakmile se do toho vložila Steveova máma, nebylo nic, co by ji dokázalo zastavit. „Když už to hodláte udělat,“ řekla, „uděláte to jaksepatří.“

A „jaksepatří“ znamenalo z pohledu Steveovy mámy „v plné parádě“. Kostel, šaty, družičky, květiny, konfety, fotografie a pořádná „snídaně“ v luxusním hotelu.

Bylo jim pouhých čtyřiaadvacet – pořád děti. Ale byli si jistí. Od svého začátku si byli jistí.

* * *

Nicky potřásla hlavou a pokusila se v myšlenkách vrátit zpátky do přítomnosti. Upíjela kávu a zrovna přemýšlela, jestli by se hodilo, kdyby zdánlivě prázdnou budovu prozkoumala sama, anebo jestli má zůstat zalezlá ve svém pokoji, dokud se majitel nerozhodne dorazit, když

vtom bouchly vstupní dveře. Leknutím nadskočila, káva vyšplouchla, přistála jí přímo doprostřed bílého topu a spálila ji.

„Sakra,“ zaklela, vstala a popadla to, co měla nejbliže – spodní kalhotky z otevřeného kufru – a začala s nimi otírat horkou skvrnu.

Než vůbec stačila udělat cokoliv dalšího nebo se převléknout, ozvaly se na schodišti těžké kroky a kdosi zaklepal na dveře. Opatrně je otevřela a spatřila tmavovlasého muže v khaki kalhotách a starém triku s názvem kapely Def Leppard. Upřel na ni hnědé oči, ale z jeho výrazu bylo těžké cokoliv vyčíst.

„Nicky?“ zeptal se a napřáhl ruku. Rty se mu lehce zachvěly, ale neusmály se.

„Ano, to jsem já,“ odpověděla a instinktivně k němu natáhla ruku, až pak si uvědomila, že mu v ní podává svoje spodní kalhotky. Rychle je odhodila na postel a potřásla si s ním rukou. „A vy budete Robert?“ zeptala se a cítila, jak rudne.

„Ano,“ odpověděl a podíval se jí přes rameno na trochu vlhké krajkové kalhotky, které odhodila přes celý pokoj. Svrástil čelo.

„Ach,“ řekla. „To bylo... Já jen... jsou mokré. Chci říct, ne od... ale od kafe, polila jsem se.“ Ukázala si na halenku a na ohromný flek, který se na ní udělal. Nervózně se pousmála.

„Ano, jistě,“ řekl a přikývl, jako by snad bylo zvykem polévat se při příjezdu do francouzského *Chambre d'Hôte* pitím a utírat ho spodním prádlem. Navzdory jejímu pousmání však nepohnul brvou. Vedle něj se objevil černobílý chlupatý pes, vypadal jako kříženec labradora, jazyk mu visel z tlamy a jednou krátce vyštěkl. Robert ho chytil za obojek. „Bustere,“ zavolal, „teď ne!“ A něžně psa podrbal na hlavě.

„Nic si z toho nedělejte,“ řekla Nicky. „To se stává.“

„Promiňte?“ zeptal se zmateně. „Myslíte, jako že psi štěkají?“

„Ne, že jste se opozdil. To se stává.“

„Aha, jistě.“

Zrovna se chystala dodat, že sama často přitahuje katastrofy, ale včas si uvědomila, proč je tam, kde je, a na poslední chvíli se zarazila. V této životní fázi zhmotňovala Nicky Green – guru převratných změn.

„Každopádně, podívejte,“ pokračoval, „co kdybych dole uvařil pořádnou kávu? A pak vás provedu. Schválně, co tady tomu řeknete?“

„To zní dobře,“ souhlasila. „Já se jen...“ ukázala na halenku.

Přikývl a obrátil se zpátky ke schodům, Buster mu poslušně klusal v patách.

Nicky zavřela dveře, svlékla si halenku a přehodila ji přes opěradlo židle, aby ji později vyprala. Pak vytáhla z kufru modré triko a přetáhla si ho přes hlavu. Zběžně se na sebe podívala do zrcadla – zrzavé vlasy po ramena stažené do neuspořádaného culíku, její oblíbené džíny – to by šlo. Pak vyšla z pokoje, vydala se dolů po schodech a snažila se zjistit, kam přesně majitel zmizel.

Budova měla tři patra, její pokoj byl v přestavěném podkroví. Přestože byl dům už trochu zchátralý, zachoval si jakousi zašlou vznešenost – ozdobné římsy, stropní rozety, tapety, které byly ve své době patrně drahé. Nicky si v penzionu rozhodně dokázala představit jeho kouzlo. Přínejmenším tedy jeho potenciální kouzlo.

Cestou dolů minula několik dveří s nápisy *Chambre* a také jedny označené *Privé*. Byly lehce pootevřené. Musela bojovat s nutkáním nahlédnout dovnitř – ten pokoj nejspíš patřil Robertovi. Chodby byly světlé, přestože vypadaly poněkud zastarale, a Nicky se domnívala, že správný zákazník by mohl vzhled budovy popsat slovy „omšele stylový“ nebo „rustikálně elegantní“.

Zastavila se na konci chodby u velikého okna, ze kterého byl výhled za dům. Byla tam malá terasa se stolkem zalitá sluncem a – za ní – zahrada. Byla neudržovaná a zarostlá a obehnaná zdí z nesourodých kamenů, ale přesto měla jisté kouzlo. Za zdí vedla úzká silnička a za ní se rozprostírala volná krajina a přímo tam, kde se vršek nejvzdálenějšího pole stýkal s obzorem, se krčily rozmanité domky další malé vesničky.

Silnička byla opuštěná a Nicky slyšela zvuky, které obyčejně přehlušuje hukot městského života – štěbetání ptáků a šustění v živých plotech. Pootevřela okno a cítila, jak dovnitř proudí závan teplého čerstvého vzduchu. Zhluboka dýchala a snažila se soustředit, zklidnit si nervy. Je tady a děje se to. Zvládne to.

Pak najednou zašustěla křídla a pootevřeným oknem dovnitř zdánlivě odnikud prudce vletěl holub a křídly jí hlasitě zatřepetal kolem hlavy.

„Sakra,“ řekla Nicky. „No tak, ty jeden... ehm, holoubku.“

Ale holuba popadl jakýsi ptačí panický záchvat. Prudce vyletěl nahoru k vysokému stropu, narazil do větráku – naštěstí vypnutého – a pak jako šipka vletěl do jednoho z pokojů. Do toho s nápisem *Privé*.

Nicky udělala krok směrem k pootevřeným dveřím pokoje, ale pak se zastavila. Co přesně hodlá udělat, až vejde dovnitř? Představa, jak se jí pološílený holub plácá kolem hlavy, ji děsila. Rozhodně by ho nedokázala chytit.

Kromě toho, říkala si v duchu, je to soukromý pokoj. Takže by do toho pokoje přísně vzato vstupovat neměla. Zatímco dveře pozorovala, maličko se pohnuly, asi závanem průvanu. Robert musí mít uvnitř otevřené okno. To rozhodlo. Holub odtamtud může vyletět oknem.

A tak místo aby se pustila do hry Chyťte holuba, Nicky dveře s nápisem *Privé* potichu zavřela a vydala se dolů po druhém schodišti vedoucím do přízemí, kde vylučovací metodou konečně otevřela dveře do dosti prostorné kuchyně s dlažbou na podlaze, dvěma nesourorodními příborníky a čtvercovým stolem z borovicového dřeva, na němž stála pokojová květina.

V místnosti stál Robert a právě stlačoval píst french pressu. Když Nicky vešla dovnitř, otočil se a lehce zvedl koutky rtů, což mohlo být zamýšleno jako úsměv, ale bylo v tom cosi rozpačitého, téměř nuceného. „Doufám, že ji máte ráda silnou,“ prohodil a přinesl konvici ke stolu. „Posaďte se.“ Měl výrazný přízvuk, jemný britský severský podtón s nádechem francouzštiny – směsice jeho minulosti a současnosti.

Nicky se poslušně posadila a Robert jí podal šálek kávy a cukřenku s kostkovým cukrem a kleštičkami. Pak si sedl naproti ní se sklenicí vody a mlčky na ni hleděl.

„Máte tam...“ začala větu, ale pak jí to přišlo trapné. Možná bude lepší zatím mu o holubovi nic neříkat. Když to zmíní, mohl by si myslet, že slídila u něj v pokoji, což by nepředstavovalo zrovna dobrý začátek jejich spolupráce. „Chci říct... máte nádherný dům,“ řekla namísto toho a pokusila se usmát.

„Ano, děkuji,“ řekl. „Podívejte, jsem si vědom, že není v nejlepším stavu. Nechal jsem to během uplynulých několika let trochu zpustnout... osobní záležitosti. A tak podobně.“ Odkášlal si, jako by se chystal ještě něco dodat.

Nicky čekala, ale dál už to nerozvedl. V místnosti se rozhostilo tichu a začínalo působit téměř tísnivě.

„No,“ řekla Nicky, „a proto jsem tady! Abych vám pomohla to tady vylepšit.“

Přikývl. Pak si všiml jejího výrazu, když upila černou kávu, a řekl: „Nechtěla jste mléko?“ Buster, který se předtím pod stolem stočil do klubíčka, prudce vstal a začal jí očichávat boty.

„Ano, prosím,“ odpověděla Nicky, natáhla ruku a pohladila psa po hlavě.

Robert se rychle postavil, došel k lednici a vyndal malou krabici s mlékem. „Omlouvám se, nejsem zrovna skvělý hostitel.“ Nicky si všimla obsahu otevřené lednice. Dvě malé plechovky polévky, další půllitr mléka a dóza na máslo. Otevřená konzerva psího žrádla s vidličkou. Robert zachytil její pohled a Nicky zahanbeně odvrátila zrak.

„Že nejste skvělý hostitel?“ pronesla. „Neprovozujete náhodou penzion?“ Vypustila ta slova z úst dřív, než je vůbec stačila promyslet, a cítila, že se začíná červenat. „Chci říct...“

Robert zrudl. „Mám za to, že... Ještě jsem to úplně – ehm – nerozjel,“ přiznal. „Přes léto mívám pár hostů, ale v mimosezóně, no, zájemci se o můj penzion zrovna neperou. Recenze na TripAdvisoru byly trochu... drsné.“

„To mě mrzí.“ Nicky si před příjezdem TripAdvisor trochu projela a v průměru bylo hodnocení dvě hvězdičky. Ale připadalo jí kruté přiznat, že už to ví.

Pokrčil rameny. „No, většinou mají pravdu. Trochu mi to tu přerůstá přes hlavu.“

„Všechno děláte sám?“

„No, ano, většinou ano. Přes léto mívám uklízečku, víte, když je víc hostů. Ale jinak... ano. Chci říct, v Anglii bych to nikdy nezvládl, anglickou snídani a tak podobně. Ale tady to jsou croissanty a cereálie, takže...“

„Páni. Ale i tak, tolik práce.“ Teď chápala, proč potřebuje pomoc. Chtěla se zeptat, co ho přimělo pustit se do tak velkého úkolu na vlastní pěst, ale připadalo jí to příliš osobní, přinejmenším prozatím.

Napila se kávy, byla dobře připravená a vynikající. Rozhostilo se ticho a znovu začínalo být nepříjemné. Marně v mysli pátrala po něčem, co by řekla.

„Takže,“ prohlásila nakonec. „Čtyři ložnice, jak se píše v dokumentaci?“

Napřímil se. „Ach, ano, chápu. Přijela jste sem pracovat, a ne si nezávazně povídat.“

Tohle že je nezávazné povídání? „Ne, to je v pořádku, jenom jsem...“ začala. Nebyla si úplně jistá, jak říct, že se jen zoufale pokoušela vyplnit nepříjemné ticho a nevyzývá ho, aby se pustili do práce.

„Dobře, provedu vás!“ řekl, přikývl a pomalu se zvedal od stolu.

„To nespěchá...“ spustila Nicky, ale to už Robert rázným krokem opouštěl kuchyň. Pospíšila si za ním, kávu si opatrně nesla s sebou.

Dohonila ho na chodbě, kde se prudce zastavil a strčil do dveří nalevo, aby se otevřely. Následovala ho dovnitř a překvapením zalapala po dechu.

Jídelna byla ohromná – velikánský obdélníkový prostor s neomítnutými kamennými zdmi a stropem s dřevěnými trámy. Parkey na podlaze musely být původní – vybledlé a lehce omšelé, ale i tak překrásné. Uprostřed místnosti stály čtyři stoly – každý pro čtyři hosty, každý byl jiný, stejně jako židle, a na jednom stála váza s uvadajícími květinami.

Na oknech visely mohutné závěsy, které – i když byly zrovna roztažené – překrývaly okraje skel, a vyvolávaly tak pocit, že se místnost

nachází v podzemí, ale když Nicky zaměřila pozornost na úzký prostor mezi závěsy, zahlédla za jedním z oken pole.

Jídlna připomínala místnost, kterou někdo zařídil narychlo – nic s ničím neladilo, nic nebylo dokončené ani dotažené. Místnost, která by s trochou času a peněz mohla být nádherná, ale kterou v současnosti ohlodával zub času a zanedbanosti.

„No ne,“ vydechla Nicky.

„Ano,“ souhlasil Robert.

„To je...“

„Já vím. Chce to trochu práce,“ řekl, prohrábl si rukou vlasy a vypadal trochu utrápeně. „Já prostě –“

„Ne.“ Položila mu ruku na paži, aby ho zarazila. „Chci říct, ta místnost je nádherná. Tedy přinejmenším by mohla být.“ Pohlédl na její dlaň na své paži a Nicky ruku zase stáhla. „Promiňte,“ řekla.

„No, jsem rád, že si to myslíte.“

„No, ano. Jen chci říct, že zkratka potřebuje...“ rozmáchla se kolem rukama, zatímco hledala správné slovo, „trochu zkrášlit?“ *Zkrášlit? Kým je? Je snad svůj otec, který se voní parfémem Brut předtím, než si vyrazí za zábavou?*

„Ano. Ano. Víte, když jsme se sem nastěhovali, měli jsme plány,“ řekl lehce defenzivně. „Ale...“ odmlčel se a zdálo se, že nedokáže nebo nechce pokračovat.

„Jasně,“ řekla Nicky. „Kdy to mimochodem bylo?“

„Asi před dvanácti lety.“ Zrudl.

Otevřenými dveřmi přiběhl Buster a se zájmem Robertovi očichal nohu. Robert natáhl ruku a pohladil psa po hlavě. „To je v pořádku, Bustere,“ řekl tónem, který zněl úplně jinak – scházela mu ostrost a odměřenost. „Jen si prohlížíme dům.“

„Dvanáct let?“ Nicky překvapeně protáhla obličej, ale vzápětí toho zalitovala. Není tady ostatně proto, aby ho soudila. Jenom jí to přišlo jako strašně dlouhá doba, nechat věci kolem sebe chátrat. Obzvlášť když se nastěhujete a vaším záměrem je vybudovat si ob- stojný byznys.

„Ano,“ povzdechl si Robert. „Ale život měl asi jiné plány. A teď... No, však vidíte. Není to tady v nejllepším stavu.“

„Předtím jste mluvil v množném čísle, šli jste do toho s...?“

„Ano. S Marií. Mou ženou,“ odvětil úsečně. Přešel k jednomu ze stolů a začal na něm upravovat ubrus. „Všechno jsme měli napláno- vané – renovaci, bazén na zahradu. Strašně dlouho jsme na to šetřili. Prodali jsme dům v Anglii. Koupili tohle.“

„A ona není...?“ naléhala Nicky, i když jí bylo jasné, že jí do toho vážně nic není. Bylo ale těžké Roberta nějak zařadit. Jeho chování jí mátló – v jeden okamžik byl docela přátelský, potom úsečný. Troustil poznámky, které mohl myslet jako vtip, ale nedoprovázel je úsměv. Nicky přemýšlela, do čeho se to proboha nechala uvrtnat.

„Ne, jí už se to netýká,“ řekl a ve výrazu tváře měl náznak jakési nelibosti. „Možná jsem to měl prodat. Vlastně na to nejsem typ. Ne- mám pro to... vlohy. Ale... nevím, myslím, že jsem si to tu nějakým způsobem oblíbil. A víte – nezdá se mi správné to vzdát.“ Pohledem přelétl k oknu a vypadalo to, že ho upoutalo něco venku na silnici. Nicky otočila tím směrem hlavu, ale nic neviděla.

„Aha.“

„Chci říct: je to v pořádku. Mívám hosty. Ale někdo by patrně řekl, že nejsem úspěšný,“ znovu si odkašlal. Zdálo se, že je to spíš ně- jaký nepříjemný zlozvyk než důsledek zdravotních problémů, a Nic- ky přemýšlela, jestli se Robert ohledně toho, co se chystají udělat, cítí

stejně nejistý jako ona. „Snažím se, občas mám jinou práci, dělám údržbáře, různé maličkosti, abych nějak vyšel s penězi.“

„Aha.“ Nicky na něj nervózně pohlédla a doufala, že změny, do kterých se tady pustí, budou stačit na to, aby se penzion rozjel. Koneckonců je obchodní poradkyně se smyslem pro design, a ne kouzelnice.

„Ano, takže... no a pak jsem viděl ten inzerát a kamarádi mě přesvědčili, abych se přihlásil. Říkal jsem jim, že... že pokud se to nezlepší, bude to možná znamenat konec. A oni viděli ten inzerát, že hledají dobrovolníky... vážně blbost.“

Nicky se rozhlédla po jídelně a sevřel se jí žaludek.

„Já tuhle místnost nepoužívám,“ dodal, aniž by musel. „Jím v kuchyni. Snad vám nebude vadit jíst tam během pobytu také?“

„Určitě ne,“ odpověděla.

„A víte co, prostě si berte, co budete potřebovat, pití, cokoliv. Budete tu celý měsíc, tak se tu chovejte jako doma.“

„Děkuji,“ řekla Nicky a pomyslela na otevřenou konzervu psího žrádla a mrzké zásoby v lednici. Pro začátek to vypadalo, že bude muset na nákup. Sny o tom, jak pro ni někdo vaří a stará se o ni jako o běžného platícího hosta, se vypařily a při pomyšlení na nadcházející měsíc se jí začala zmocňovat hrůza. Jestli jsou všechny pokoje v podobném stavu, jestli Robert nemá dost kapitálu, jestli tu nejsou žádní zaměstnanci a recenze jsou hrozné, má před sebou Nicky hodně těžký úkol. A ani Robert jako člověk není zrovna použitelný. Zdálo se, že je jedním z těch, kteří kolem sebe vytvářejí jistou atmosféru, jako by jim emoce prosakovaly kůží a nakazily všechny v jejich blízkosti. Na to, že byla pozvaná, se Nicky necítila příliš vítána.

„Doufám, že nelitujete, že jste přijela?“ řekl Robert uštěpačně. „Protože mi řekli, že opravdu chtějí nemovitosti, které představují jistou výzvu.“

Nicky se rozhlédla po místnosti. Měla takový potenciál. Pokud ale šlo o hostitele, tím už si tak jistá nebyla. Zmínil hrozné recenze na TripAdvisoru. Zjevně neuměl vést nezávaznou konverzaci. Byl celkem přátelský, to ano, ale jako by mu na nějaké úrovni její přítomnost vadila, ačkoliv tady byla, aby mu pomohla.

„Jistěže ne,“ odpověděla, protože nevěděla, co jiného by řekla.

„Prima,“ řekl a vyrazil nahoru. „Ukážu vám ostatní pokoje.“

„Bezva.“

„Tenhle je teď můj,“ řekl, když dorazili do patra a zatočili do chodby. „Ale uvažuji, že by možná bylo lepší ho předělat na pokoj pro hosty – víte, a já bych se odstěhoval do podkroví, to by asi dávalo větší smysl, ne?“

„Aha, no, jestli tam máte osobní věci, nepotřebuju ho hned teď vidět...“ řekla Nicky, když si všimla cedulky *Privé* na dveřích – holubího pokoje, jak od nyníška vejde ve známost.

„To je v pořádku, myslím, že je důležité, abyste viděla úplně všechno,“ odpověděl Robert. „Dneska pokoje, zítra účetnictví a záznamy. Aby se vám dostalo všeho plnou měrou.“ Poprvé se pořádně usmál a Nicky cítila, že se začíná uvolňovat.

„Ale možná bychom měli začít...“ spustila v zoufalé snaze odvrátit blížící se pohromu.

„Už jsme tady,“ řekl Robert. „Nebojte, nečekají tam žádná škaradá překvapení,“ dodal s lehkým náznakem sebeironického humoru.

Pak otevřel dveře a vzápětí ho přivítal vřeštící opeřený teror, když mu holub v zoufalé touze po svobodě vlétl přímo do obličeje.

4

Znovu tam běžela, oranžová záře pouliční lampy, led třpytící se jako cukrová poleva v záplavě světel projíždějících aut. Všechno povědomě známé, včetně pocitu hrůzy, který jí svíral žaludek, dveře jejího auta, narychlo zaparkovaného na zpevněné krajnici, dokořán. Blikající modrá světla trhaně ozařující černý asfalt, její dech proměňující se ve vzduchu v páru. Muž na nosítkách, jedna bota tak bolestně povědomá.

Pak pohotovost, hučení a pípání přístrojů, úprk lékařů, lidé před ní, kráčející neuvěřitelně pomalu, a závěs, který jí bránil ve výhledu. A pak byla u něj a viděla, že je v pořádku. Tvář měl nepoznamenanou. Oči lehce zavřené. Přístroj pumpoval kyslík. Jeho tělo zahalené do anonymity – jako herec v dramatu z nemocničního prostředí. Záplava úlevy, když mu odhrnula vlasy z čela – tak jako tisíckrát předtím.

A potom ten malý pokojík, tvář lékaře, když usedala. Patetická krabička s kapsníčky přistrčená směrem k ní. A pak křičela a křičela a křičela.

Prudce se posadila na posteli v chladném vzduchu svítání a lapala po dechu. Ticho bylo ohlušující a Nicky cítila, že přinejmenším jedenkrát vykřikla nahlas.

Kdy naposledy se jí o té nehodě zdálo? Musí to být už přinejmenším rok. Myslela si, že už to třeba pominulo. A přesto, nachází se osm set kilometrů od domova, uplynulo už deset let, a okamžik, který jí obrátil celý svět vzhůru nohama, je tu zas.

Vstala, pokožku měla v chladném vzduchu lepkavou, svlékla si přes hlavu triko a vylovila z kufru čisté oblečení. Už věděla, že zůstat v posteli po jedné z jejích nočních můr bylo k ničemu – buď by upadla do neklidného neosvěžujícího spánku, nebo by ležela a dusila se obnoveným pocitem ztráty a zármutku.

Během těch deseti let od Steveovy smrti se naučila, že nejlepší je začít něco dělat. Že cesta kupředu znamenala soustředit se na něco jiného. Že hrozné události toho dne z mysli nikdy nevymaže, ale že je může přepsat něčím jiným. Roztáhla závěsy a otevřela okno. Okenice byly zavřené, ale škvírky a mezírky vpouštěly dovnitř dostatečně našedlého světla, aby ji ujistily, že je brzo ráno.

Pomyslela na Stevea. Jak i po deseti letech dokáže její tělo stále postrádat uklidňující objetí jeho paží. Začal se jí zmocňovat známý pocit opuštění, který cítila po každém takovém snu. Na okamžik se všechno, co vybuodovala, zhroutilo – zármutek se znovu probudil. Vydechla. Stalo se to tak strašně dávno. Stalo se to včera. Pořád tu je. Už tu není.

Zvedla tlustý zápisník, který předchozí večer položila na prádelník, otevřela ho a pokusila se zklidnit mysl a soustředit se na nadcházející den. Dneska si znovu prohlédne celý penzion a pak si s Robertem projde záznamy a účetnictví, aby zjistila, jak moc je to špatné.

Už si sepsala seznam vylepšení, která by šla udělat, ale ve skutečnosti se neměli do ničeho pořádně pouštět, dokud neproběhne úvodní filmování.

Minulý týden tu měl Robert několik hostů, které mu v rámci pořadu sehnali a kteří se teď měli před kamerou vyjádřit k ubytování a jeho hostitelským vlohám. Během prvního filmování jim ukáží sestříhanou verzi záznamu, aby ji mohli komentovat. Pak si Nicky poznámky doplní. Když se Roberta zeptala, jak to šlo, pokrčil rameny, což jí nedávalo zrovna velkou naději.

Pokusila se zapomenout na kamery i na Jenny a postavit se k tomu, jako kdyby ji o pomoc požádala kamarádka. Naladit se na své dlouho dřímající designérské schopnosti. Znovu pomyslela na plány, kterých se zřekla – sny o tom, že se stane profesionální interiérovou návrhářkou. Desky plné vzorníků. Kdysi to bylo všechno, co chtěla. A třeba ještě není příliš pozdě.

Pak si sepsala seznam řemeslníků, které bude muset oslovit.

1. Úklidová firma – generální úklid
2. Sklenář – rozbité okno
3. Malíř – strhat tapety/vymalovat
4. Zeptat se v cukrárně na možnosti dodávání croissantů
5. Místní restaurace – zjistit, jestli by chtěli spolupracovat
6. Místní obchody s bytovými doplňky
7. Koupit bílou barvu

Zapisovala vedle jednotlivých čísel poznámky a cítila, jak se ranní noční můra vytrácí. Za okamžik zasunula vzpomínku do podvědomí a soustředila se na den, který měla před sebou.

O hodinu později sešla dolů do kuchyně, aby se podívala, jestli je tam něco k snědku. Den se probouzel a ze vzdálených lesů na obzoru stoupala lehká pára. Slunce zářilo, ale zatím ještě naplno nehrálo. Když Nicky napouštěla do rychlovarné konvice vodu, pohlédla z okna a překvapilo ji, když spatřila Roberta, jak sedí venku na dřevěné lavici a čte si ohmataný paperback. U nohou se mu choulil Buster. Měl nestřežený výraz, očima přejížděl po stránce, maličko se pousmál a potřásl hlavou. Ten úsměv ho proměnil, vypadal mladší, méně ustaraný. Pak otočil stránku a opět nasadil neutrální výraz.

Nicky lehce zatukala na okno, a když se k ní otočil a zamával, lehce se zamračila, když viděla škrábance na obličejích, následek včerejšího setkání s holubem. Když mu vyčistila rány a uklidili spolu pokoj od peří a ptačího trusu, nedokázala přiznat, že to ona v jeho pokoji holuba zavřela. Výsledkem bylo, že poté, co se jim pomocí deky povedlo vyhnat ptáka oknem, Robert dost dlouho přemýšlel nad tím, jak se pták do místnosti, ve které, jak si vzpomínal, zavřel okna i dveře, vůbec dostal.

„Myslíte,“ řekl v jednu chvíli, „že sem vletěl komínem?“

Nicky na něj teď přes okno pokynula konvicí a Robert odmítavě zavrtěl hlavou a naznačil, že má ještě plný hrnek kávy.

Když byla káva hotová, vyšla Nicky na terasu, posadila se ke stolu a položila před sebe zápisník.

„Už pilně pracujete?“ řekl Robert a pokývl k zápisníku.

„Tak trochu.“ Usmála se. „Chci říct, ne moc. Jen pár poznámek, nápadů.“

Robert potřásl hlavou. „Já vlastně nikdy neměl hlavu na podnikání,“ řekl omluvně. „Chci říct, chtěl jsem se přestěhovat do Francie a provozovat penzion. Ale možná jsem to pořádně nepromyslel.“

Položil na stůl knihu obálkou nahoru a na okamžik spočinul dlouhými prsty s upravenými nehty na jejím hřbetu.

Nicky pokývla, dokázala to ocenit.

„Co to čtete zajímavého?“ zeptala se.

Robert pohlédl na knihu před sebou, jako by si poprvé uvědomil její existenci. Nicky ke svému překvapení viděla, že čte *Pychu a před-sudek*.

„Je to... ano,“ řekl krátce.

„Máte rád Austen?“

Pokrčil rameny. „Jak kdy.“

Nicky přikývla. Byl teprve čas na snídani a jí už docházely nápa-dy, o čem se bavit. To nevěstilo nic dobrého.

Robert si znovu odkašlal. „Člověk si asi prostě myslí, že to bude hračka. Jenomže pak je na to sám... na ty hostitelské věci. A praní a úklid. Stres. Nemám pro to, jak to říct, přirozené vlohy,“ řekl, na okamžik jí pohlédl do očí a pak odvrátil tvář.

„Jo, to vidím,“ řekla, foukala do horké kávy a vdechovala boha-tou zemitou vůni. Pak dodala: „Omlouvám se, to bylo ode mě hrubé. Myslím tím jen, že...“

„V pořádku,“ odvětil. „Chci říct, dřív jsem... dřív mi to přišlo přirozenější. Jenže...“

Na okamžik zavládlo ticho a vzduch kolem nich opět zhoustl. V dálce Nicky slyšela hodiny odbíjet sedmou. Někde daleko hučel provoz na silnici. Jinde štěkal pes.

„Promiňte, že se ptám,“ řekla nakonec, „ale proč jste tu zůstal?“

Pohlédl na ni. „To je trošku osobní otázka,“ řekl s povytaženým obočím.

„Chci říct, nemusíte...“

Ale Robert si povzdechl, roztáhl ruce na znamení kapitulace, ramena mu poklesla. „Upřímně ani nevím. Myslím, že se mi to muselo líbit, v hloubi duše. Něco z toho.“ Pokrčil rameny.

Nicky přikývla.

„V Británii jsem byl učitel,“ pokračoval. „Učil jsem matematiku. Bylo to celkem stresující. Nejsem si jistý, jestli bych se k tomu chtěl vracet.“

„To si umím představit,“ řekla Nicky. „Chci říct, všichni ti teenageři vyzbrojení kružítky. To mohlo být nebezpečné.“

Na okamžik na ni zamračeně pohlédl. Pak se uvolnil. „Ha. Jo.“

Chtěla se zeptat, proč právě Marie – jejíž sen tohle všechno podle jeho slov byl – po rozpadu manželství odešla. Přemýšlela, proč jí podnikání nenechal. Ale když otevřela ústa, zjistila, že se nedokáže přimět k tomu, aby se ho zeptala. Pokud měl za to, že už pouhý dotaz, proč hotel provozoval sám, byl příliš osobní, podobná otázka by byla zcela určitě přes čáru.

„Takže,“ řekla místo toho. „Co ty škrábance?“

„Škrábance?“

„No – od toho holuba. Ještě to bolí?“

„Přežiju to,“ řekl úsečně.

„No, to doufejme,“ řekla.

„Kromě toho máme renovovat penzion, a ne můj starý vrásčitý obličej.“

Nicky se rozesmála, ale pak se podívala na jeho výraz. Opět se tvářil vážně. Dělal si legraci? Očekával lichotky? Nebo si vážně myslel, že je jeho opálená hladká pokožka vrásčitá? „V obličejí vypadáte skvěle!“ řekla a vzápětí se nad vlastními slovy začervenala.

„Ehm... děkuji,“ odpověděl rozpačitě.

„Chci říct, není vrásčítý...“ dodala.

„Dobře.“

„Neříkám,“ pokračovala, „že nemáte žádné vrásky. Chci říct, čas nikoho nešetří a tak podobně, ale neřekla bych, že jste vrásčítý. Máte... v koutcích očí tedy máte... ale to my všichni...“ Cítila, že se na ni dívá, a odmlčela se.

„Takže trošku vrásčítý?“ prohodil a znělo to jako vtip. Na jeho nicneříkajícím výraze se však nic nezměnilo, a tak si Nicky nebyla jistá.

Tvář jí úplně hořela.

„No,“ řekla. „Každopádně, jen si musím...“ spěšně vstala, gestem ukázala na svůj prázdný šálek a zmizela uvnitř, než se stačila ještě víc ztrapnit.

Cestou nahoru po schodech se jí najednou hlavou mihla jedna velice konkrétní vzpomínka. Rukavice, kterou zahlédla vedle černých otisků brzdících pneumatik. Patřila jedné z dcerek – růžová, blýskavá, s našitým medvídkem koalou. A ona si při pohledu na ni pomyslela, *díkybohu, že to nebyly ony*. Díkybohu, že ležely doma v postýlkách a v obýváku seděla sousedka Pam, přes pyžamo měla přehozený kabát a hlídala je. *Díkybohu, že to byl jenom Steve*. Později se za tu myšlenku cítila provinile.

„Jste v pořádku?“ ozvalo se zespoda. Robert na ni hleděl nahoru a ve tváři se mu zračily obavy. „Zdáte se... no, trošku mimo.“

„Jsem v pohodě,“ odvětila. „Jen... jsem se na chvílku zamyslela.“ Zhluboka vydechla, uklidnila se a soustředila se na chůzi po schodech ke svému pokoji. To přejde. Vždycky to přešlo.

Když došla ke dveřím pokoje, zaslechla podivné bzučení, které zesílilo, když dveře otevřela. Její mobil, nastavený na vibrace, poskakoval

po prádelníku. Na displeji svítilo Jennyino jméno. Rychle ho běžela zvednout.

„Ahoj, Jenny,“ pozdravila a cítila, jak se při zaslechnutí známého hlasu kamarádky vytrácejí poslední zbytky úzkosti.

„Ahoj, ty tam. Spalas dobře?“

„Jo, docela jo.“ Usmála se Nicky.

„A jaký je ten chlápek, ten Robert?“

„Ani nevím,“ řekla zamračeně. „Zdá se v pohodě. Trošku... no, nepřístupný, podivínský, pokud se to tak dá říct.“

„Takže ne zrovna nejsrdečnější hostitel.“

„Ne. Když už, tak si tady připadám trošku na obtíž.“

„Hezkej?“

„Jenny!“ řekla a překvapeně cítila, že se červená. „Nenapadlo mě totiž...“

„Takže je,“ řekla na to kamarádka a v hlase jí zněl smích.

„No, asi jo. Teda, očividně... tráví hodně času venku. Je celkem opálenej. Hezký oči... asi.“

„Asi?“

„No, každopádně tu nejsem od toho, abych vylepšovala jeho. Mě zajímá jeho penzion.“

„Dobře, jestli seš si jistá...“

„Ostatně, i kdyby *byl* hezkej. Je buď společensky nemotornej... nebo... tak trochu nezduvořilej.“

„Hm. Ale, třeba je jen nervózní. Myslím, že až tě líp pozná, bude vřejší. Víš, může se mu zdát divný, že má v domě televizní hvězdu.“

„Já přece nejsem,“ řekla Nicky, „žádná televizní hvězda.“

„No, ale to on neví, že ne!“ odvětila Jenny. „Pravděpodobně je z tebe úplně bez sebe.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Měsíc v Provence.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.